

EN TOEN GING
DE BEL

DE **ENORME IMPACT** VAN
FATALE BEDRIJFSONGEVALLLEN

LAURA BRUGMANS

ENTOEN GING DE BEL

De enorme impact van fatale bedrijfsongevallen

Laura Brugmans

Ontwerp en vormgeving: Twin Media bv, Ebru Sargin
Foto auteur: Katinka Tromp
Uitgever: Donald Suidman, BigBusinessPublishers
Druk: Ten Brink, Meppel

isbn 9789491757112
www.bbpublishers.nl/bel
1e druk, januari 2015

De opbrengst van dit boek gaat naar de Stichting Arbeidsongevallen.

© BigBusinessPublishers, 2015

Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag zonder voorafgaande toestemming van de uitgever worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt.

Voor zover het maken van kopieën uit de uitgave is toegestaan op grond van de Auteurswet, dient men de daarvoor verschuldigde wettelijke vergoeding te voldoen aan de uitgever.

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en de uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de gevolgen hiervan.

Inhoud

En toen ging de bel	6
<i>Elk jaar gaat tachtig keer de bel</i>	110
Wim Eshuis, onderzoeker naar gezond en veilig werken	
<i>Een arbeidsinspecteur aan het werk</i>	113
Henk Wimmenhove, teamleider Inspectie SZW	
<i>Wat doet de vakbond?</i>	117
Joost van der Lecq - bestuurder bij FNV Havens	
<i>Ook een jonge jongen</i>	121
Interview met Violette, moeder van Lorenzo, die op 21 jarige leeftijd omkwam bij een arbeidsongeval	
<i>Workers Memorial Day</i>	126
<i>Stichting Arbeidsongevallen</i>	127
Eindelijk alles afgehandeld	128

Het slechtste nieuws ooit

22 februari 2012

Halfelf 's avonds. De bel gaat. Vanaf de bank kijk ik de donkere gang in naar de voordeur. Ik was laat thuis vandaag en zit net met een wijntje voor de tv. We hadden in de kapsalon een trainingsavond.

Ik doe het licht aan en open de deur op een kier. Politie!

“Bent u mevrouw Brugmans?”

Onmiddellijk weet ik dat ze met slecht nieuws komen, heel slecht nieuws. Ze vragen of ze binnen mogen komen en ik open de deur verder om ze binnen te laten.

“Jullie komen met heel slecht nieuws”, zeg ik, en mijn benen beginnen te trillen. Ik zie de uitdrukking op hun gezichten. Ik herken het. Ik heb dit al eens eerder meegemaakt. Zo kwamen ze ook binnen toen Cees' moeder op straat aan een hartstilstand overleden was. Strakke, serieuze gezichten, vol medelijden. Toen vroegen ze: “Kent u mevrouw Brugmans-Noevers?” Nu vragen ze: “Bent u mevrouw Brugmans?”

Ik ga ze voor naar de kamer. “Wilt u niet liever gaan zitten?” vraagt een van de agenten. “Nee”, zeg ik. Ik blijf liever staan, dan ben ik tenminste op ooghoogte met ze.

“Inderdaad, mevrouw Brugmans, we komen met heel slecht nieuws. Uw man is vanavond om 21.15 uur om het leven gekomen op zijn werk.”

“Op zijn werk?” vraag ik ongelovig. Een auto-ongeluk, dat was door mijn hoofd geflitst. Hoezo, op zijn werk?

Cees werkt in de Rotterdamse haven als controleur. Ze hebben daar overslag van heel grote rollen papier en cellulose, die tussen de 300 en 700 kilo per stuk wegen.

“Er zijn rollen papier van zo’n 600 kilo op hem gevallen, hij was op slag dood. Het spijt ons”, zegt de agent.

O nee, o nee, niet Cees, zeg dat het niet waar is! Daar is hij altijd bang voor geweest, dat heeft hij vorige maand nog tegen mij gezegd. “Lau, ze zijn knettergek daar, die heftruckchauffeurs rijden als gekken, daar gaan echt nog eens vreselijke ongelukken gebeuren. Als je zo’n rol op je krijgt, ben je meteen hartstikke dood!” En nu is het Cees overkomen?

“Zeg dat het niet waar is, zeg dat het niet waar is!” Ik sta met een opgeheven wijsvinger voor die agent.

Hij knikt alleen en zegt: “Het is helaas waar.”

Mijn benen gaan nu echt trillen. Ik loop op en neer door de kamer. Niet Cees, niet Cees! Ik sla op de bank en blijf slaan. “Dit is niet waar, dit is niet echt. Zeg dat het niet waar is! Dit vind ik een heel slechte grap, zeg nou maar dat het een grap is. Dit kan gewoon niet kloppen!”

Jeetje, kun je zoiets over jezelf afroepen? Iets waar je bang voor bent, dat dat nu juist gebeurt? Mijn mond is kurkdroog.

Een van de agenten vraagt of hij iemand moet bellen. Misschien familie? Ik vertel hem dat mijn familie over Nederland verspreid woont.

Buren of vrienden? Buren niet, daar hebben we geen contact mee, maar we hebben vrienden in Zwijndrecht. Ik zoek hun telefoonnummer op en de politie belt ze.

Ondertussen heeft de agente een glaasje water voor me gehaald uit de keuken. Ik kijk de agenten aan en realiseer me dat ze nog erg jong zijn, te jong om dit soort berichten over te brengen.

Ik moet mijn broer bellen. Dat moet ik zelf doen, dat wil ik zelf doen. Ik heb vijf zussen en een broer. Automatisch bel ik nu mijn broer.

“Ton, met Laura. Ton, Cees is dood!”

“Wat?”

“Cees is verongelukt op zijn werk, ik weet het verder ook niet, de politie is hier en vrienden uit Zwijndrecht zijn al onderweg.”

“Wil je dat we komen? Natuurlijk wil je dat we komen. Laura, we rijden meteen weg. Weten de anderen het al?”

“Nee, jij bent de eerste die ik bel. Wil jij ze bellen?” En ik hang op.

Ik voel me doodmoe en hang vol ongeloof op de bank. Dit gebeurt niet echt, denk ik, ik zit in een heel slechte film.

De vrienden die gebeld zijn door de politie komen binnen.

“Lau, wat is er gebeurd?”

“Ik weet het niet. Ik weet niet wat er gebeurd is. Ze zeggen dat Cees dood is, ik weet het allemaal niet meer.”

De politie vertelt dat er drie mensen van het bedrijf onderweg zijn, waarschijnlijk kunnen zij meer vertellen.

Ton en Jeanette komen binnen. Jeanette pakt me vast en stelt dezelfde vragen: “Wat is er gebeurd? Wat is er aan de hand?” Ik sta slap op mijn benen en kan alleen maar zeggen dat ik het ook allemaal niet weet.

Ik weet niet wat er allemaal aan de hand is, ik weet niks, ik voel niks, ik heb het heel koud en ik tril. Ik blijf maar trillen.

Ik heb een borrel nodig, maar ik heb geen wijn meer in huis. Ik had net voordat ze aanbelden het laatste glas ingeschonken. Er staat wel een fles champagne, ik maak die maar open, ik heb nu alcohol nodig.

“Lau, zou je dat wel doen? Ik weet niet of dat nu wel goed voor je is”, hoor ik iemand zeggen.

Wat? Al drink ik tien flessen leeg! Ik heb ze alleen niet in huis. Ik wil alleen maar dronken worden nu. Ik wil verdoofd worden, ik wil hier niet meer aan mee doen. Ik wil dat het stopt, nu!

Ton heeft ondertussen vrienden en onze zussen gebeld. Bijna iedereen komt.

Het is al laat in de avond. Johan, al dertig jaar Cees’ grote vriend, komt binnen. Hij is ook erg ontdaan en kan het niet geloven.

O God, daar komen mijn zus en zwager met ma, m’n moedertje van 89. Dat ze dit nog mee moet maken. Ik heb laatst nog tegen haar gezegd dat ze zich gelukkig mag prijzen dat ze al haar kinderen en kleinkinderen nog heeft op deze leeftijd. En nu verliest ze haar eerste schoonzoon!

Mijn zus en zwager zijn naar haar toe gereden en hebben haar het slechte nieuws verteld. Ze trok meteen haar schoenen en jas aan, pakte haar tas en zei: “Ik moet naar ons Laura, ze heeft me nu nodig.”

Ik weet niet wie nu wie het hardst nodig heeft.

Binnen een uur is ons huis vol. Mijn huis ...

De drie mensen van het bedrijf zijn binnengelaten. Twee mannen en een vrouw. Zij zijn van het management. Ze condoleren me en vertellen dat de directeur in het buitenland is, hij is al op de hoogte gebracht, hij komt overmorgen terug en zal me meteen bezoeken.